

Arrest

nr. 77 697 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 december 2011 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. POKORNY *loco* advocaat E. DELVAUX en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 27 februari 2008 deed verzoeker afstand van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 23 oktober 2006.

Op 17 maart 2008 werd aan verzoeker een bevel tot terugbrenging betekend.

Op 31 maart 2008 diende verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 7 april 2008 werd het bevel tot terugbrenging dat reeds aan verzoeker werd betekend, verlengd voor een periode van drie maanden.

Op 26 mei 2008 deed verzoeker opnieuw afstand van zijn lopende procedure om machtiging tot verblijf.

Op 27 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 november 2008 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en werd aan verzoeker een A.I. overhandigd.

Op 1 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 7 december 2009 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag.

Op 9 juni 2011 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 1 september 2009 ongegrond verklaard.

Op 10 november 2011 bracht de ambtenaar-geneesheer een negatief advies uit aangaande verzoekers ziekte.

Op 18 november 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 19 december 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 9*bis* van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker meent dat indien de verwerende partij van oordeel was dat de medische gegevens onvoldoende actueel waren, zij minstens een vraag om bijkomende informatie had moeten versturen en dit te meer omdat zijn aanvraag werd ingediend tijdens zijn minderjarigheid. Door het jarenlang stilzitten van de verwerende partij is verzoeker van oordeel dat hij er kon van uitgaan dat er geen probleem was in zijn dossier. Voorts stelt verzoeker dat de periode van één maand die hem werd gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten te kort is om de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten, nu hij reeds jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft. Hij benadrukt dat hij pas recent meerderjarig is geworden, dat hij nog steeds een student is en geen middelen van bestaan heeft. Hij wordt nog steeds onderhouden door zijn tante in Sint-Truiden, bij wie hij inwoont.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de medische problematiek van verzoeker geen reëel risico inhoudt voor het leven van verzoeker of voor zijn fysieke integriteit en dat er evenmin sprake is van een verminderde levenskwaliteit. Tevens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat de medische gegevens dateren van drie jaar geleden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de beslissing zou zijn gesteund op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven en hieruit machtsoverschrijding afleidt, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan *juncto* machtsoverschrijding.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 mei 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij zijn aanvraag heeft hij een medisch attest toegevoegd van Dr. M(...) van 26 mei 2008, waarin vermeld wordt dat verzoeker depressief is, nachtmerries heeft, last heeft van vertigo, psychosomatische klachten heeft, alsook eetbuien (boulemie). Tevens wordt in dit attest aangegeven dat verzoeker hiervoor medicatie krijgt. Wat de verwachte duur van de behandeling betreft, staat vermeld “af te wachten”. Verzoeker heeft zijn aanvraag niet verder geactualiseerd.

Op 10 november 2011 heeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies verleend. Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het medisch attest van Dr. M(...), van 26 mei 2008 en dit attest analyseert. De ambtenaar-geneesheer stipt aan dat de laatste medische gegevens dateren van ongeveer drie jaar geleden en dat er nadien geen aanvullende medische gegevens meer ontvangen werden waaruit zou blijken dat er nog een regelmatige behandeling en opvolging is. Bij afwezigheid van recente medische informatie is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat het niet mogelijk is om de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat de medische problematiek van verzoeker geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en dat er evenmin sprake is van een ernstige vermindering van de levenskwaliteit. Het standpunt van de ambtenaar-geneesheer wordt overgenomen door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en om deze redenen wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen afgewezen.

Aldus blijkt dat de verwerende partij al de door verzoeker aangebrachte medische informatie heeft betrokken bij de beoordeling van zijn medische problematiek. De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is om uit de beperkte en reeds drie jaar oude medische informatie af te leiden dat het niet mogelijk is om de noodzaak van een behandeling in te schatten of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk en toont hij aldus niet aan dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou zijn genomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij hem om bijkomende informatie had moeten vragen en dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld door zulks niet te doen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte, alsook aangaande de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst dient over te maken. Dit brengt ook mee dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische gegevens beschikt, hij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, zelf moet gaan onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvrager zelf. *In casu* is het verzoeker zelf die onzorgvuldig is geweest door zijn aanvraag niet verder te actualiseren. Verzoeker toont noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Verder voert verzoeker aan dat de verwerende partij jarenlang heeft stilgezeten en dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Verzoeker stelt dat hij door het jarenlang stilzitten werd verschalkt in zijn verwachtingen.

Zoals voormeld, heeft verzoeker op 27 mei 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend. Deze aanvraag werd op 6 november 2008 ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een A.I. Zoals blijkt uit de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omvat de beoordeling van een dergelijke aanvraag, twee fases, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een gegrondheidsfase. Het is niet omdat een aanvraag ontvankelijk is, dat ze dan ook automatisch gegrond is. Aldus kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij verschalkt werd in zijn verwachtingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat er aan verzoeker loze beloftes werden gedaan.

In zoverre verzoeker meent dat hij onredelijk lang heeft moeten wachten op een beslissing, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of verzoeker onredelijk lang heeft moeten wachten op een beslissing, hij in afwachting van een beslissing over een tijdelijk legaal verblijf beschikte en aldus geen nadeel ondervond van de termijn om de beslissing ten gronde te nemen. Bovendien is het niet duidelijk welke rechten verzoeker meent te kunnen putten uit deze aangevoerde schending, immers houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins in dat bij het verstrijken van een bepaalde duur automatisch een verblijf om medische redenen dient te worden toegekend en evenmin kan verzoeker hieruit een vrijstelling putten van de plicht om zijn dossier nauwgezet op te volgen en te actualiseren. Verzoeker heeft geen belang bij dit onderdeel van het middel.

Waar verzoeker stelt dat hij het centrum van zijn belangen heeft in België, dient samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat dergelijke informatie niet dienstig is in het kader van de

beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Hiervoor bestaan andere procedures.

Tot slot voert verzoeker aan dat het onmogelijk is om op een dergelijk korte periode schikkingen te treffen om het land te verlaten, nu hij al jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft.

Dit onderdeel van het middel is duidelijk gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist geenszins dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een verwijderingsmaatregel kan nemen ten aanzien van de vreemdeling die in het Rijk verblijft, zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de voormelde wet, vereiste binnenkomstdocumenten. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin toont verzoeker aan dat de motivering van de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen.

Verder stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoeker volledig gericht is tegen de uitvoeringsmodaliteit van de tweede bestreden beslissing. De kritiek gericht tegen de uitvoeringsmodaliteit van de bestreden beslissing kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar de uitvoeringsmodaliteit op zich geen specifieke rechtsgevolgen in het leven roept of de rechtstoestand van verzoeker wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 605). Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat indien verzoeker meent dat het niet mogelijk is om binnen de voorziene periode van 30 dagen het Rijk te verlaten, het hem vrijstaat om contact op te nemen met de verwerende partij teneinde een verlenging van deze termijn te vragen. Hoe dan ook doen de door verzoeker ontwikkelde argumenten geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Bovendien beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat het niet mogelijk is om binnen dergelijke termijn uit het Rijk te vertrekken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker al jaren bij zijn tante woont, doch tevens blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de ouders van verzoeker nog in het land van herkomst wonen. Zoals verzoeker zelf aangeeft, is hij nu meerderjarig en kan dit aldus geen hinderpaal vormen om te reizen. Het enkele feit dat hij het centrum van zijn belangen heeft in België en dat hij hier studeert, toont geenszins de onmogelijkheid aan om binnen een periode van dertig dagen het grondgebied te verlaten.

Verzoeker toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen.

De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd door verzoeker daar noch de eerste, noch de tweede bestreden beslissing uitstaans hebben met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU